
Алесь Ліпай

...а чалавек прыходзіць пахаваць
свае няздзейсненыя мары.....

Гарбата на зёлках

* * *

Ня так, як воск па сьвечцы цёк,
і не сьлязой па нечых скулах,
а зьнічкаю маё жыццё
праз вашы лёсы прамільгнула. –
занадта хутка. Я — ня вы —
спасьціг нябёс накінаваньне:
шкада, што ня паспелі вы
тым часам загадаць жаданьне...

* * *

Азірайся ці не азірайся,
усё роўна дагоніць страх.
У зямным ляску ці ў садзе райскім
на душу тваю здзейсніць замах.

Вось тады і будзь, браце, пільны,
каб пасьпець адвесці руку,
у каторай на лёзах кпінаў –
яд сардэчных тваіх пакут.

Працаноч

з высокім вышчарбленым серпікам
за ноч абыдзем поле зорнае
сажнем пасья ў снапы пазьвязваем
усё што чорнае тут вырасла
узыдзе сонца зможа выбеліць
калосье чорным набрынялае
але і дасьць прарост зярнятам тым
што са снапоў на дол скаціліся
і ўзьнімуцца на поўны рост яны
і закалосяць чорнай моцаю
пакуль на поле выйду зноўку я
з высокім вышчарбленым серпікам

* * *

Неба прасела пад цяжарам хмараў
ледзь не да самых вяршалін травы –
вось-вось сарвуцца з тых вышніх
абшараў
рэкі вады і запоўняць ірвы.
Як жа мне потым праз іх перабрацца
і дацягнуць сваю ношу дамоў? –

Нам, мурашам, ёсьць вышэйшая рацыя
выканаць некім прызначаны доўг.

Кварты

Прыходзяць зімы – спробы астудзіць
усё, што цеплакроўна па прыродзе.
А чалавек прыходзіць, каб хадзіць
або па гразі, або па лёдзе.

Прыходзяць вёсны – спробы затапіць
усё, што над узроўнем акіяна.
А чалавек прыходзіць, каб любіць –

пакутліва ці акаянна.
Прыходзяць леты – спробы спапяліць
усё, што не знайшло прытулку ў цені.
А чалавек прыходзіць наталіць
жаданні іншых ды свае кішэні.

Прыходзяць восені, абы схаваць
ад будучых сьнягоў былую квецень.
А чалавек прыходзіць пахаваць
свае нязьдзейсьненыя мары ў дзелях.

* * *

Гарбата на зёлках самоты.
П'ю без усялякай ахвоты,
абы не пакрыўдзіць Таго, Хто

сюды запрасіў мяне ў госьці.
Халодная, бо на самоце, –
бяз прысмаку цукру і злосьці.
Аж ськвіцы болем зводзіць .

І шмат жа яшчэ засталася.
Нібы асьцюкі ад калосьсяў
у горле – ад кашлю калоціць.

Адзіны частунак галоты –
гарбата на зёлках самоты.